

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) I. J., b) Ing. J. J.**, oba zast. JUDr. Janem Najmanem, advokátem, se sídlem Pardubice, náměstí Republiky 53, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Vysočinu, katastrální pracoviště Bystřice nad Pernštejnem**, se sídlem Bystřice nad Pernštejnem, Masarykovo náměstí 15, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 30 Ca 244/2003 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23. 7. 2003 na ochranu proti nečinnosti žalovaného se žalobci domáhali, aby Krajský soud v Brně uložil Katastrálnímu úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobkyně ze dne 25. 9. 2000 a návrhu žalobce ze dne 15. 10. 2000 na obnovu řízení vedeného u Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem, sp. zn. 30 R-30/1992/2 (*podle textu zmíněných návrhů žalobci požadovali obnovu správního řízení vedeného pod sp. zn. 30 R-30/1999/2, podle doplnění žaloby ze dne 4. 5. 2004 sp. zn. 3 OR-30/1999*). Žalobci konstatovali, že o jejich návrzích nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto, ačkoliv se pokoušeli dosáhnout nápravy cestou stížností k příslušným kontrolním orgánům, a to k Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně, k Českému úřadu zeměměřickému a katastrálnímu a k Ministerstvu zemědělství.

Ve vyjádření ze dne 18. 12. 2003 žalobci doplnili, že Katastrálnímu úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem muselo být zřejmé, jaký druh řízení mínili

svými návrhy vyvolat, přesto na základě své vlastní iniciativy zahájil řízení o opravě chyby v operátu, ač takové řízení a obnova řízení představují zcela rozdílná řízení se zcela jiným režimem. Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem podle žalobců vydal současně rozhodnutí o opravě chyby a rozhodnutí o obnově řízení o opravě chyby, aniž prvé z nich nabylo právní moci. Žalobci poukázali na rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 200/2001, ve kterém soud podle žalobců konstatoval, že zmíněné řízení je řízením o opravě chyby.

Podáním ze dne 9. 1. 2004 žalovaný sdělil, že došlo ke změně názvu účastníka řízení na Katastrální úřad pro Vysočinu, katastrální pracoviště Bystřice nad Pernštejnem.

Podáním ze dne 4. 5. 2004 žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem ze dne 21. 10. 2000, č. j. 3 OR-28/2000, 3 OR-30/1999, se nezabývalo návrhem na povolení obnovy řízení, ale „námitkou ze dne 7. 12. 1999 proti obnově katastrálního operátu“. Ani rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 6. 4. 2007, sp. zn. O-27/100/2001, se podle žalobce návrhem na obnovu řízení nezabývá, neboť se zabývá pouze „nepovolením obnovy řízení ve věci rozhodnutí o opravě chyby“.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 6. 2005, č. j. 30 Ca 244/2003 - 25, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že procesní podmínky meritorního projednání žaloby byly splněny, a konstatoval, že se žalobci explicitně a zcela jednoznačným způsobem domáhali obnovy řízení ve věci zakončené rozhodnutím Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem č. j. 30 R-30/1999/2, ze dne 12. 7. 2000. O těchto návrzích Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem rozhodl rozhodnutím č. j. 3 OR-30/1999, 3 OR-28/2000, ze dne 21. 11. 2000, a toto rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení ve věci opravy chyby katastrálního operátu, kterou Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem provedl svým rozhodnutím sp. zn. 30 R-30/1999/2, bylo potvrzeno odvolací správní stolicí. Podle krajského soudu tedy není zřejmé, z čeho žalobci dovozují, že o jejich návrhu žalovaný nerozhodl. Krajský soud vyslovil domněnku, že žalobci nepochopili výrok prvostupňového rozhodnutí, kde je uvedeno, že návrh směřuje proti (pravomocnému) rozhodnutí, vydanému ve věci námítky žalobců proti obnově katastrálního operátu. Podle krajského soudu je však při pečlivém přečtení výroku předmětného rozhodnutí evidentní, že jím nebylo rozhodováno o námitce proti obnově katastrálního operátu, ale o návrhu na obnovu řízení. Krajský soud uzavřel, že Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem (potažmo odvolací orgán) rozhodoval plně v intencích návrhu vymezeného oběma podáními žalobců ze dne 25. 9. 2000 a 15. 10. 2000. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud žalobu podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas kasační stížnost, v níž namítali, že se krajský soud věcí řádně nezabýval, ani nesvolal jednání. Stěžovatelé poukázali na rozhodnutí Krajského soudu v Brně o jejich žalobě proti zmiňovanému rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem, ve kterém krajský soud označil věc za opravu chyby a žalobou se nezabýval, čímž podle stěžovatelů porušil zákaz zneužití práva a popřel existenci § 16 katastrálního zákona. Stěžovatelé konstatovali, že ve správním řízení již bylo vydáno sedm správních rozhodnutí, která jsou nezákonná a v rozporu se zásadou objektivní pravdy, ale žádný

rozsudek se podle stěžovatelů zákonností vydaných rozhodnutí nezabýval. Stěžovatelé dále vyjmenovali skutečnosti a důkazy, kterými se podle jejich tvrzení nikdo nezabýval, a proto o jejich návrzích na obnovu řízení nebylo dosud rozhodnuto. Stěžovatelé dále připomněli, že tuto otázku řešila rovněž Policie České republiky, a poukázali na negativní vztahy s pracovníky Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem. Stěžovatelé namítali, že krajský soud pouze sdělil, že o jejich návrzích již bylo rozhodnuto, aniž věc zdůvodnil a uvedl, o kterých bodech jejich návrhů na obnovu řízení bylo rozhodnuto. Krajský soud se v napadeném rozsudku nezabývá podstatou věci, kterou je podle stěžovatelů ochrana práv vlastníků, zaručených Ústavou České republiky. Stěžovatelé navrhli, aby byl rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Katastrální úřad pro Vysočinu se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s postupem Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem a zdůraznil, že žalovaný nemá právní subjektivitu a není věcně pasivně legitimován. Katastrální úřad pro Vysočinu navrhl podanou kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu a z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelé podali z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem, sp. zn. OR-28/2000, Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Podáním ze dne 25. 9. 2000 žalobkyně navrhla obnovu řízení ve věci rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem ze dne 12. 7. 2000, č. j. 30 R-30/1999/2. Podáním ze dne 15. 10. 2000 žalobce navrhl obnovu téhož řízení a vyjádřil nesouhlas s „Oznámením o neprovedení opravy v katastru nemovitostí“. Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2000, č. j. 3 OR-30/1999, 3 OR-28/2000, Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem zamítl návrh stěžovatelů na povolení obnovy řízení ve věci svého rozhodnutí ze dne 12. 7. 2000 *(ve výroku tohoto rozhodnutí došlo zjevnou chybou v psaní k nesprávnému uvedení data 12. 7. 1999)*, č. j. 3 OR-30/1999/2, o námitce stěžovatelů ze dne 7. 12. 1999 proti obnově katastrálního operátu v katastrálním území D. Toto rozhodnutí bylo oběma stěžovatelům doručeno dne

1. 12. 2000. V odůvodnění Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem uvedl, že rozhodnutím ze dne 12. 7. 2000, č. j. 3 OR-30/1999/2, které nabylo právní moci dne 14. 8. 2000, částečně vyhověl námitce stěžovatelů proti obnovenému katastrálnímu operátu a změnil hranice mezi pozemky p. č. 348, 349 a 350 a mezi pozemky p. č. 1034 a 1032. Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem dále konstatoval, že návrh na obnovu řízení stěžovatelé podali poté, kdy je přípisem ze dne 20. 9. 2000 vyrozuměl, že neprovedl opravu, kterou požadoval stěžovatel v dopise ze dne 10. 9. 2000. Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem doplnil, že nevyhovění žádosti stěžovatele o posunutí hranic mezi pozemky p. č. 349 a 350 nad rámec hranice pozemku p. č. 342 nebylo předmětem námitky a ve věci opravy hranic bylo vydáno rozhodnutí ze dne 16. 11. 2000, č. j. 3 OR-23/2000. Rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 6. 4. 2001, sp. zn. O-27/100/2001, bylo rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem o nepovolení obnovy řízení potvrzeno.

Z obsahu připojeného spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 200/2001 Nejvyšší správní soud zjistil, že se stěžovatelé žalobou ze dne 15. 6. 2001 domáhali zrušení rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem ze dne 21. 11. 2000, č. j. 3 OR-30/1999, 3 OR-28/2000, a rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 6. 4. 2001, sp. zn. O-27/100/2001. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 1. 2002, č. j. 29 Ca 200/2001 - 22, zastavil řízení o této žalobě s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, které předcházelo návrhu na obnovu řízení, stěžovatelé nevyčerпали všechny zákonem připuštěné řádné opravné prostředky, a proto nebyly splněny podmínky podle § 247 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (dále jen „o. s. ř.“). Krajský soud současně uvedl, že soudní přezkum napadených rozhodnutí je vyloučen, neboť tato rozhodnutí nezasahují subjektivní oprávnění žalobců, když předmětem správního řízení byla oprava chyby v katastrálním operátu.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v tomto řízení není oprávněn posuzovat správnost, zákonitost či přezkoumatelnost posledně zmíněného usnesení Krajského soudu v Brně, které bylo vydáno před účinností soudního řádu správního v době, kdy ustanovení § 250j odst. 4 o. s. ř. v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů nepřipouštělo žádný opravný prostředek.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal pasivní legitimaci žalovaného a shledal, že žalovaný je v této věci pasivně legitimován, neboť podle § 5 odst. 2 zákona České národní rady č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se sdělením Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 10/2004 Sb., žalovaný v rámci svého územního obvodu vykonává působnost Katastrálního úřadu pro Vysočinu. Podle čl. II bod 2 zákona č. 175/2003 Sb., kterým byl mimo jiné zřízen

Katastrální úřad pro Vysočinu, katastrální úřady zřízené tímto zákonem vykonávají ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona působnost dosavadních katastrálních úřadů. Žalovaný je tedy správním orgánem, na který přešla působnost Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem, který měl podle žalobního tvrzení vydat požadované rozhodnutí.

V posuzované věci podali stěžovatelé žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, který podle jejich tvrzení do dne podání žaloby nerozhodl o jejich návrzích na obnovu řízení pravomocně skončeného rozhodnutím Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem ze dne 12. 7. 2000, č. j. 3 OR-30/1999/2, (stěžovateli v některých podáních označovaným jako 30 R-30/1999/2).

Z obsahu kasační stížnosti a dalších podání stěžovatelů je zřejmé, že stěžovatelé zaměňují několik procesních institutů a směšují několik správních řízení - řízení o námitce proti obnovenému katastrálnímu operátu, řízení o opravě chyby v katastrálním operátu a řízení o návrhu na obnovu řízení. Určité nepřesnosti vykazuje rovněž napadený rozsudek krajského soudu, nicméně tyto nepřesnosti nemění nic na správnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

Obnova katastrálního operátu je upravena v § 13 a následujících zákona České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, a představuje vyhotovení nového souboru geodetických informací ve formě grafického počítačového souboru a nového souboru popisných informací katastrálního operátu. Lze ji provést novým mapováním, přepracováním souboru geodetických informací, nebo na podkladě výsledků pozemkových úprav. Obnovený katastrální operát musí být zákonem předepsaným způsobem komunikován veřejnosti, aby dotčené osoby měly možnost bránit se proti změnám, které obnova operátu vyvolala.

Podle § 16 odst. 3 katastrálního zákona vlastníci a jiní oprávnění mohou během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy skončilo jeho vyložení, podat námítky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. O podaných námítkách rozhoduje katastrální úřad.

Na rozdíl od obnovy katastrálního operátu, která se obvykle dotýká celého katastrálního území a souvisí s potřebou aktualizace údajů v katastru nemovitostí, institut opravy chyb v katastrálním operátu je prostředkem k opravě chybných údajů vzniklých zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nepřesnostmi nebo nesprávnostmi v listinách, které tvořily podklad pro zápis do katastru.

Podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost.

Stěžovatelé byli jakožto vlastníci nemovitostí dotčeni obnovou katastrálního operátu a dne 7. 12. 1999 v souladu s § 16 odst. 3 katastrálního zákona podali proti obnovenému katastrálnímu operátu námítky, o kterých Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem rozhodl rozhodnutím ze dne 12. 7. 2000, č. j. 3 OR-30/1999/2, proti němuž se stěžovatelé neodvolali, a proto dne 14. 8. 2000 nabylo právní moci.

Stěžovatel následně dne 10. 9. 2000 požádal o opravu chyby v katastru, Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem, však stěžovatelům dne 20. 9. 2000 oznámil, že požadovanou opravu neprovedl. Stěžovatelé poté podali své návrhy na obnovu řízení, o nichž podle jejich tvrzení nebylo dosud rozhodnuto.

Ve svém návrhu na obnovu řízení stěžovatel současně vyjádřil nesouhlas s „Oznámením o neprovedení opravy v katastru nemovitostí“. Tímto podáním byla zahájena dvě relativně nezávislá správní řízení, a to řízení o povolení obnovy správního řízení a řízení o opravě chyby podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona. Proto také Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou, pracoviště Bystřice nad Pernštejnem vydal dvě rozhodnutí - rozhodnutím ze dne 21. 11. 2000, č. j. 3 OR-30/1999, 3 OR-28/2000, zamítl návrh na povolení obnovy řízení a rozhodnutím ze dne 16. 11. 2000, č. j. 3 OR-23/2000, rozhodl o návrhu na opravu chyby.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že o návrzích stěžovatelů ze dne 25. 9. 2000 a 15. 10. 2000 bylo rozhodnuto, toto rozhodnutí bylo stěžovatelům řádně doručeno, a proto krajský soud nemohl uložit žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tedy rozhodl správně, když žalobu stěžovatelů na ochranu proti nečinnosti žalovaného, který podle zjištění soudu nečinný nebyl, zamítl.

Namítají-li stěžovatelé, že se krajský soud nezabýval nezákonností rozhodnutí vydaných ve správním řízení, Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že předmětem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není přezkum správního rozhodnutí, ale posouzení, zda je kompetentní správní orgán nečinný a má-li mu soud uložit povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce (zde stěžovatelů).

Nejvyšší správní soud dále shledal, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť krajský soud dostatečně a srozumitelně odůvodnil, jaké skutečnosti jej vedly k vydání tohoto rozhodnutí. Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelů, že krajský soud neuvedl, o kterých bodech jejich návrhu na obnovu řízení bylo rozhodnuto, ani námitce, že se nikdo nezabýval jimi ve správním řízení navrhovanými důkazy.

V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu totiž soudu nepřisluší posuzovat, zda bylo o návrhu rozhodnuto správně nebo v plném rozsahu. Soud pouze zkoumá splnění podmínek pro to, aby správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí v určité věci, tj. mimo jiné, zda bylo o podaném návrhu rozhodnuto či nikoliv. Zjistí-li krajský soud (tak jako v posuzovaném případě), že správní orgán o návrhu rozhodl již před podáním žaloby, žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítne.

Účastník správního řízení v takové situaci disponuje jinými procesními prostředky (např. odvolání), aby se domohl nápravy případných pochybení správního orgánu. V posuzované věci mohli stěžovatelé uplatnit své námitky porušení procesního předpisu, včetně případného nevyčerpání celého předmětu řízení, v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení. Stěžovatelé odvolání podali, o tomto odvolání bylo rozhodnuto a stěžovatelé rovněž využili možnosti podat žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Skutečnost, že krajský soud řízení o této žalobě zastavil, na uvedených závěrech nic nemění.

Ani námitce, že se krajský soud v napadeném rozsudku nezabývá podstatou věci, kterou je podle stěžovatelů ochrana práv vlastníků, zaručených Ústavou České republiky,

nelze přisvědčit, neboť s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že ochrana práv vlastníků předmětem sporu, ani podstatou věci nebyla.

K námitce stěžovatelů, že krajský soud nesvolal ve věci jednání, Nejvyšší správní soud poukazuje na podání stěžovatelů ze dne 19. 2. 2004, ve kterém stěžovatelé výslovně vyjádřili, že souhlasí s rozhodnutím o žalobě bez nařízení jednání. Za této procesní situace nebyl krajský soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. povinen ve věci nařizovat jednání a rozhodnutí věci bez nařízení jednání nelze považovat za pochybení soudu.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *žaloba proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) je nedůvodná, pokud žalovaný správní orgán vydal správní akt, byť jej jako takový formálně neoznačil* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003 – 101, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 652/2005, www.nssoud.cz).

V posuzované věci bylo o návrhu stěžovatelů rozhodnuto, vydané rozhodnutí navíc nese označení „rozhodnutí“, a proto Nejvyšší správní soud v kontextu citovaného judikátu uzavírá, že krajský soud nepochybil, když podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud tedy v postupu, ani v rozhodnutí krajského soudu nezjistil namítaná pochybení, kasační důvody nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelé se ochrany svého vlastnického práva mohou domáhat soukromoprávní cestou, neboť obnova katastrálního operátu, ani oprava chyby v katastru nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003 - Rozhodnutí soudů ve věcech civilních č. 15/2006, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 15 Ca 110/2001 - Soudní judikatura ve věcech správních č. 870/2001).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelé s podanou kasační stížností úspěch neměli.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu